

PROLÓG

Akoby temnota získala nový význam.

Prišla sem tanečnica s takými peknými nohami, že by sa na ne dal vyvesiť nápis *Vstup iba na vlastné riziko*, ktoré by som ochotne podstúpil. Vidíš tie trtkavé oči?

(Správa jedného nadržanca z produkcie, ktorú poslal kamošovi. Pod ňou fotka účastníčky, ktorú zhotovil pri zápise a odovzdávaní čísla.)

„Okíčko, dievčatko, je čas pre našu tanečnú hviezdu vyjsť na javisko a zistiť, či dokážeš bojovať s gravitáciou oveľa štýlovejšie ako ja, keď som sa dnes ráno pokúšala natiahnuť si ponožku postojáčky.“

Strhnem sa, pohľad mi automaticky pristane na jej chodidlách v šľapkách. Ponožku má iba na pravej nohe.

„Nemáte...“

„Veď práve. Druhá letela po páde na zadok do kúta. Jedna prehraná bitka, nie celá vojna,“ žmurkne.

Pokus členky štábu rozveseliť ma pred vystúpením vyšiel. Alebo je vážne taká uletená?

Pobavené pokrútim hlavou a s vystretými plecami nasledujem ženu so slúchadlami na ušiach. Niečo hovorí do mikrofónu, zrejme komunikuje s réžiou.

„Si na rade,“ zašepkám sama pre seba niečie slová. Čím viac sa blížíme k moderátorom v zákulisí, tým

viac mi však hlas v hlave nahovára, že sa idem zosmiešniť a nie zažiariť, ako som si to kedysi vysnívala a zidealizovala.

Rozhovor s moderátormi prebehne pod akýmsi závojom hmly. Sústredím sa na kroky, ktoré sa mi zatiaľ premietajú iba v hlave. Tam vyzerajú dokonalo a premyslene, ale čo ak som si svoj úchvatný tanečný talent len vyfantazirovala?

Ako však prechádzam na javisko, vystriem sa. Aj hrané sebavedomie je sebavedomie. Pohľad na ľudí v porote a v hľadisku mi spôsobuje trému, ktorá mi do tela vysielala signály, že im musím ukázať to najlepšie zo seba. A keď aj nie, pôjde o jednu prehranú bitku, nie celú vojnu, zopakujem si v duchu slová ženy s jednou ponožkou.

„Ako sa voláš?“ spýta sa ma jeden známy herec.

„Dafné a mám šesťnásť rokov.“

„Zaujímavé meno. Študuješ?“

Pousmejem sa. „Občas.“ Moja odpoveď vyvolá vlnu smiechu. Jediné slovo.

„Neviem ako u vás, ale za mňa už postupuje,“ poznamená istý producent. Jeho krivý úsmev a pohľad zavesený na mojom tele ma nezneistí. Viem, že vyzerám dobre a že sa chlapi na mňa radi pozerajú. Mám na sebe čierne tielko a krátke legíny, no a... čierne tenisky. Teraz, keď mám na sebe obťahnuté oblečenie a nahé nohy, som vystavená na obdiv ešte viac.

„To, čo vidíte, je obal,“ poviem vážne do mikrofónu. „Náhoda genetiky.“

„A aký talent si nám prišla ukázať?“ uchechtne sa.

„Tanec.“

„Aký druh?“

„Nechodila som do nejakej školy alebo tak,“ myknem plecami a vyčarím takmer profi úsmev. Trénovala som ho

pred zrkadlom tak dlho, až sa začínam cítiť ako ten najfaľošnejší človek na svete.

Do rozhovoru sa primieša známa speváčka. „Čo by si urobila s peniazmi, keby si vyhrala Megastar?“

„Viem, čo by som s nimi neurobila.“

„Takto nám hádam ešte nikto za tie roky neodpovedal. Tak čo by si s nimi neurobila?“

„Neprefetovala by som ich,“ vyletí zo mňa, a aj keď nešlo o vtip, ľudia sa smejú.

„Okej, javisko je tvoje,“ vyzve ma ten, ktorý so mnou začal hovoriť ako prvý.

Stojím obklopená žiarou reflektorov a tichým šepotom publika. Telo mám zarezané do obrysov jasu, stráca sa v nekonečnom priestore, ktorý mám naplniť svojím tancom a ak sa podarí aj emóciou. Pod obľúbenými čiernymi teniskami cítim mierne klzký povrch scény. V poslednej chvíli sa ich rozhodnem skopnúť z nôh.

Bosá predsa nikam neutečiem a ani sa nezabijem. Je mi trochu zima na chodidlá, no zvyšok tela mám ako v ohni. Srdce mi bije tak hlasno, až ten zvuk prevláda nad hlasom rozumu, ktorý mi radí zutekať.

Porota sa črtá v temnote a pozorne sleduje každý môj pohyb.

Zdvihnutým palcom naznačím zákulisiu, že môžu spustiť hudbu.

Počujem prvé tóny piesne *Cruel World* od Phantogram, moje telo sa začne pohybovať v synchronizácii s každým taktom. Točím sa ako balerína v hracej skrinke.

Takmer sa usmejem, no do tohto druhu tanca sa také niečo nehodí.

Keď sa začne spev, rozpúšťam si drdol. Dlhé vlasy mi padajú na nahé ramená. Stiahne sa mi žalúdok a chuť natiahnuť kútiky ma prechádza.

Vyslobodím ťa z tvojej biedy. Pretože ma ťaháš dole, miláčik. Kiežby som mohla povedať, že ma to mrzí. Ale to už mám za sebou, teraz ťa beriem von. Je to krutý, krutý svet. Kedysi som v ľuďoch videla krásu. No teraz vidím svaly a kosti. Vieš, že som ti nikdy nechcela ublížiť. Ale, prepáč, priateľ môj, toto je koniec, takto hovorím svoje zbohom...

Zmenou štýlu vyjadrujem stav svojho vnútorného sveta. S každým skokom, každým zahnutím a sklzom sa snažím ukázať, ako som na sebe makala. Telo je zvyknuté na pohyby za hranicami možností, na vykrútenia a otočky, na reakcia duše je nevyspytateľná.

V strede tanca sa pristihnem, že plačem, a keďže chcem vystúpenie dotiahnuť do konca, nepokúšam sa slzy zotrieť, nechám ich stekať po lícach, do výstrihu, na pódium. Ako sa točím, lietajú okolo mňa ako slaný dážď spolu s vlasmi, ktoré mi švihajú okolo hlavy.

Som slobodná a zároveň zraniteľná. Odvážim sa pozrieť na porotu, ktorá už odrazu nie je zahalená v temnote. V ich pohľadoch vidím otrasenú odozvu, ich reakciu na to, čo práve prežívam. *Kurva, neľutujte ma.* Viem, že to bol pôvodný plán, odhaliť srdcervúci príbeh a potom postúpiť. Ale vtedy som nevedela, že srdcervúci príbeh rozpoviem tancom, nie slovami.

Blíži sa koniec piesne a ja sa staviam do pôvodnej polohy, akoby som sa vracala v čase. Točím sa ako balerína, no v protismere hodinových ručičiek. Keď hudba doznieva, s posledným taktom tvrdo padám k zemi ako mŕtva, mám pritom zavreté oči. Ten pohyb je naplánovaný, no v mojej novej detskej izbe ma nik nepripravil na to, že sa moja duša pri dopade na javisko rozbije na milión kúsok. Cítim svoj pot a chlad.

Priestor okolo mňa napĺňa ticho, ako keď niekomu

vyrazíte dych, a ja sa až teraz odvážim poriadne nadýchnuť. Po chvíli, ktorá sa zdá ako večnosť, zaznie búrlivý potlesk. Naozaj sa im to páčilo, alebo tleskajú mojej odvahe zrútiť sa pred očami toľkých ľudí?

Srdce mi bije pomalšie, no jeho tóny sú jasnejšie. Keď sa pozviecham a konečne otvorím oči, v sprievode ovácií na mňa vybuchuje farebný dážď. Keď mi podávajú vstupenku do finále, na líkach cítim vlhko, určite mi na nich svietia čierne stopy po lacnej maskare a ja nič nechápem.

Môj príbeh sa mal uzavrieť, no akoby sa ešte väčšmi otvoril. Akoby temnota, čo ma už roky obklopuje, získala nový význam. Namiesto prázdnoty sa vo mne rozlieva krehký pocit, ktorý som v sebe systematicky zažíva pochovala. Stojím za niečo.

Odrazu ma neprenasleduje túžba zomrieť, ale túžba žiť, a to je ešte desivejšie. Naplánované zomieranie je predsa jednoduchšie ako naplánované žitie. V živote sa na rozdiel od smrti môže poukázať oveľa viac vecí. Je divné sledovať, ako všetci tleskajú okraju spoločnosti, ktorý sa na necelé dve minúty stal jej stredobodom.

Šou musí pokračovať.

1. kapitola Dafné

Nepoučiteľná a slepá láska!

Je nahovno, keď sa odrazu počas hodiny v plnej triede ľudí strhnem, lebo mám pocit, že ma niekto ťahá za vlasy. Alebo keď mi spolužiačka chce dať vlas preč z ruky, vyhodnotím pohyb ako bitku a stiahnem sa ako ustráchané dievčatko. O tom, že neznášam pohľad na zápästia a predstavujem si, ako krvácajú a nedokážem to zastaviť, radšej nikomu nehovorím. Ani svojej terapeutke. Nechodím k nej preto, lebo by som bola vyslovene cvok, ale preto, že by som sa podľa úradníčky scvokla, keby som k nej nechodila.

Bývam tak ďaleko od strigy, a predsa nado mnou visí ako tieň. Rovnako ako veci, ktoré sa stali v jej dome. Síce som odtiaľ odišla, no to miesto nikdy neodišlo zo mňa.

Navyše som si myslela, že mi nebude chýbať... no opak je pravdou a ja sa za to NENÁVIDÍM. Nie JU, ale SEBA. Nezaslúži si moju lásku, ale emócie si človek nevyberie.

Keď sa mi nevkráda do mysle ona, zapíňa ju mama. Nebojovala o mňa, nikdy som pre ňu nepredstavovala niekoho, bez koho nevie žiť. Ona chce iný druh lásky, či ju však nájde pri Patrikovi? Naletela mu! Aj on potrebuje matku, napriek faktu, že s toľkým sebavedomím a chlad-

nokrvnosťou predáva samovraždu na splátky. Nepoučiteľná a slepá láska!

Mama o mňa ani náznakom nebojovala, s radosťou ma prenechala otcovi, hoci krátko pred krvavým masakrom v striginom dome prišiel po mňa Patrik. Až neskôr som pochopila, že im dvom vôbec nešlo o mňa.

Keď som s mamou prvýkrát po odchode zo Senca tajne volala, spýtala som sa na Pepkyho. Masaker v mojej izbe prežil, ale čo sa s ním stalo, som netušila.

„Čo ťa je po ňom?“ zatiahla. „Nech ťa taký feťák netrápi.“

„Je to mladý chalan, ktorý sa stretol so zlými ľuďmi,“ zaškrípala som zubami. Narážku na jej aktuálneho nabijaka ako vždy nepochopila.

Napokon však odpovedala, asi aby mala od mňa svätý pokoj. „Je na liečení, to je všetko, čo viem. Mali ho zavrieť, klamára sprostého. Natáral o mojom Paťovi na polícii samé hlúposti. Vraj rozváža drogy taxíkom! Pri tom môj Paťko drie ako kôň. Má samé nočné, lebo vtedy ako taxikár zarobí viac. Aj kvôli tomu sa sotva vidíme, keďže ja pracujem cez deň.“

„Našla si si prácu?“ prerušila som ju.

„Ále, občas odnesiem niekomu balík, keď má Patrik toho veľa alebo sa potrebuje vyspať, inak sa starám o domácnosť.“

„Aký balík?“

„No normálne, balík. Nevypytuj sa sprosté otázky.“

„A babka? Ako sa má?“

„Nepovedala som ti, že sa nemáš pýtať sprosté otázky? Povedz, čo vlastne chceš? Tak trochu sa ponáhľam.“

Nedostala som zo seba, že som ju chcela počuť, lebo ona evidentne mňa nie.

„Jasné, choď.“

Položila bez akéhokoľvek pozdravu.

2.

kapitola

Viktor

Zneužil som jeho lásku. Zaslúžil by som si trest.

Prvá láska je v určitom zmysle ako búrka. Zasiahne vás ako blesk, tlkot zamilovaného srdca znie ako hromobitie, nehovoriac o lejaku, ktorý sa nekontrolovateľne znesie vo vašom vnútri. Pocit búrlivej zamilovanosti vás premočí až do nitky, ledva sa vládžete nadýchnuť. No ako má všetko začiatok, musí mať aj koniec. I taká búrka emócií by mala raz ustať.

Buď ju v sebe neustále nosíte v podobe bleskov, alebo jednoducho postupne prehrmí.

Kiežby v mojom prípade išlo o druhú z možností. Jednoducho by prvá láska zmizla, akoby ani nikdy neexistovala, a zostala by z nej len spomienka.

Na dúhu po búrke čakám však márne. Ak sa aj nejaká zjavila, bola rovnako neuchopiteľná ako duša. Ešte nestálejšia je moja zlomená duša, ktorú sa snažím všemožne ukrývať za úsmev, v tom horšom prípade za arogantnosť, aby si nik z mojich blízkych nevšimol, aby v ňom ani len neskršlo podozrenie, že, došľaka, neskonale a strašne trpím.

Nie sú to všeobecné táraniny o láske. Týkajú sa, žiaľ, mňa.

Cítim sa beznádejne, ako v pasci.

Boris mi raz povedal, že som ako more, že na mne pláva, že rád padá z bezpečia nafukovačky, aby sa vo mne topil, aj za cenu, že bude pod vodou pridlho. Chcel ma cítiť všade. Nielen na tele, ale aj v duši.

Kládol mi zvedavé otázky, ktoré som zahováral.

Chcel o mne vedieť všetko.

Odbíjal som ho ako tá najsilnejšia vlna. Nechcel som odpovedať. Nechcel som, aby ma spoznal, a ja som nechcel spoznať jeho.

Mal som si iba užiť. Mal byť mojím tajomstvom.

Ale ja som sa, došľaka, zamiloval.

No začalo to byť nebezpečné, keď sa do toho zamontovali moji obmedzení kamoši. Pritom v skutočnosti nie sú moji kamoši. Ide len o chalanov z telocvične, kam chodím boxovať. Okrem boxu nemám s nimi nič spoločné, hoci sa tvárim, že áno. Chodieval som na ich žúrky, kde do seba liali alkohol a pred dievčatami zo seba sypali sexistické poznámky.

Najradšej by som s boxom skončil, aby som ich už nevidel, no som v ňom úspešný a priveľa pre mňa znamená.

Prečo by som sa vzdával niečoho, čo mám rád? Iba preto, že je v klube hárka homofóbnych hlupákov? *Aj ty si hlupák*, šepká mi podvedomie.

Poslednýkrát udriem do boxovacieho mechu, dávam si dole rukavice a utieram sa do uteráka. Tvár a potom telo. Do uší mi prúdi DMX, jeho slová ryjú do živého: *No mám pocit, že som sám. Už som veľký chlapec, ale stále som nedospel. A stále to prežívam. Bolesť a rany. Nasávajú problémy ako dážď v špíne. A viem! Len ja dokážem zastaviť dážď.*

Snáď si nikto nevšimol, že plačem. Dúfam, že nevydávam žiadne podozrivé zvuky. Keď sa počas tréningu zahĺ-

bim do myšlienok, dosť často sa mi stáva, že sa z nich nedokážem vyhrabať.

Poobzerám sa, no všetci sú zabratí do svojich činností. Makajú na sebe ako také stroje.

Hajzel číslo jeden, ktorý sa na Borisovi vybúril najviac, dvíha činky a obdivne sa pritom na seba pozerá v obrovskom zrkadle. Akoby nik dokonalejší ako on neexistoval. Telo má z nás všetkých v klube najlepšie, čo sa o jeho duši povedať nedá. To on inicioval Borisovo napadnutie.

Hajzel číslo dva robí kliky. Vydáva pritom čudesné zvuky, akoby to s niekým robil. Strasiem sa odporom. Nerať som sa na chate strhol zo spánku a počul ho z vedľajšej postele, ako trtká s dievčaťom, ktorého meno si na druhý deň nepamätal. To on Borisovi vynadal do viete-si-predstaviť-akých teplošov.

Hajzel číslo tri skáče cez švihadlo. To on zavolať jeho mame, aby ju upozornil, že sme u Sylvie na chate. Je z nich najznesiteľnejší, no podriaďuje sa hajzlovi číslo jeden a hajzlovi číslo dva, aby medzi nich zapadol.

Aj odo mňa sa očakávalo, že sa podriadim.

Odvrátim zrak. Nesmiem na žiadneho z nich zízať. Odkedy vedia, že som mal niečo s Borisom, sú podozrievaví. Boja sa, že vyštartujem aj po nich. Myslia si, že sa mi páčia všetci chalani, lebo to sa zrejme predpokladá. Keď je raz niekto homosexuál, tak sa mu jednoducho páči každý človek s penisom. Len heterosexuál je vyberavejší a nemusí brať na každé jedno dievča. Navyše si o mne myslia, že som bisexuál, takže neprieberčivý dvojnásobne. Korunovaná kravina.

Hoci som teraz oficiálne zadaný a chodím s dievčaťom, s babou, s ktorou som prišiel o panictvo, aj tak sú opatrní a v rovnakej miere uštipační. Čo keď znova dostanem chuť na chlapca? Keď sa vo mne nahromadia ne-

vybúrené hormóny ako naposledy? Čo ak si zoberiem na mušku ich?

Evidentne ničomu nerozumejú, alebo sa skôr tak veľmi boja o svoju mužnosť, ale ja ich nepresviedčam. Skúšal som to, no moje úsilie nedopadlo práve najlepšie. Ak im ukážem svoje skutočné ja, zničia ma. Šikanovali by ma ešte väčšmi ako doteraz a o zvyšok by sa postarala Borisova mama. Udala by ma na políciu za zneužitie jej syna.

Do očí sa mi rinú nové slzy. V minulosti som mal problémy s políciou a našim len pridávam starosti. Možno som naozaj zneužil jeho lásku a mali by ma potrestať, no moja sestrička... je vážne chorá a ona je teraz na prvom mieste.

Všetko spolu tak prekliato súvisí.

Aj keby som odišiel zo športového klubu a odpútal sa od nich, pripravím sa o príležitosť vyhrať súťaž a získať finančnú odmenu, ktorú by som mohol použiť na jej liečbu.

Nenamýšľam si, že môžem vyhrať, nejde o nesplniteľný sen. V svojej váhovej kategórii mám skutočnú šancu.

Znova si prebehnem uterákom po tvári, otočím sa a mierim do spŕch. Na spotenom pleci mi však pristane ťažká ruka.